

KOCOUR MICHAELA KLEVISOVÁ Z MONTMARTRU

motto

motto

KOCOUR
MICHAELA
KLEVISOVÁ Z
MONTMARTRU

Praha 2013

© Michaela Klevisová, 2013

ISBN 978-80-7246-884-3

Matýskovi, Kočičákovi a Černé

O kočkách píšu, protože...

... jste si o to řekli vy, Kočkaři. Dostala jsem tolik ohlasů na povídkovou knížku Čekání na kocoura, že jsem odložila stranou rozepsanou detektivku a začala pracovat na dalších příbězích o kočkách a jejich lidech.

Jedné čtenářce prý moje povídky změnily k lepšímu vztah s kocourem. Při čtení pochopila, jak vlastně kočky přemýšlejí a co od svého člověka očekávají; že nejsou jako pes, který vás miluje jednoduše proto, že jste si ho vybrali. Kočka vás bude milovat a respektovat, jestliže vycítí, že vy milujete a respektujete ji. Bude vám lásku oplácet ve stejných dávkách, v jakých ji bude dostávat.

A není přitom vůbec pravda, že kočka je sobec, který jenom bere, ale sám nedává.

Když je mi smutno, moje kočky to vycítí a přijdou mě potěšit. Když se vracím domů, všechny tři zdálky poznají moje kroky, vstanou z pelíšků a čekají v předsíni, aby mě mohly pozdravit. Pokud je kocour zrovna na toulkách a potkáme se na zahradě, běží mi naproti se zdviženým ocáskem a z očí mu čtu: „Ahoj! Strašně rád tě vidím!“ Chvíli se mi otírá o nohy a pak si jde zase po svých, ale právě takhle má podle mého názoru láskyplný vztah vypadat. Víme, že se máme rádi, dáváme si to navzájem najevo, ale nezávisíme na sobě a nijak toho druhého neomezujeme.

A tím se dostávám k dalšímu důvodu, proč jsem napsala tuhle knížku.

„Nemůžu se donutit ty tvoje povídky přečíst,“ přiznala mi kamarádka. „Já prostě nesnáším kočky. Jsou to hrozný mrchy.“

Zajímalo mě, kde k tomu názoru přišla; sama kočku nikdy neměla.

„Ale má ji moje sestřenice, a ta kočka úplně bezdůvodně poškrábe každého, kdo se k ní přiblíží,“ objasnila mi kamarádka. „Nenechá na sebe ani sáhnout! K čemu je takový zvíře?“

Snažila jsem se jí vysvětlit, že na vině jsou lidi: zjevně té kočce nedávají dost lásky, a proto ji ani nemůžou dostávat zpátky. V horším případě má nebohá „mrcha“ tak špatné zkušenosti, že se raději preventivně brání. Už jako kotě – ještě než k sestřenici přišla – mohla získat šrámy na duši, které se jí nikdo nenamáhá léčit. Možná její majitelé věří, že když se jí ujali a starají se o ni, je její povinností milovat je a mazlit se s nimi, kdykoli se jim zachce. Třeba ji svírají v náručí násilím a pak se diví, že příště se před nimi rovnou schová. Anebo ji trestají za prkotiny, ale jakmile je vztek přejde, očekávají, že i kočka se bude chovat, jako by se nic nestalo. Jenže tohle zvíře má křehkou duši. A navíc vás nepotřebuje za každou cenu.

„Je to rovnocenný vztah,“ snažila jsem se vysvětlit kamarádce. „Je to partnerství. Copak bys chtěla, aby tě přítel miloval bez ohledu na to, jak se k němu chováš? Dokázala by sis ho pak vážit?“

Mně osobně vyhovuje, že si kočičí lásku musím zasloužit. Ráda se snažím. Baví mě vracet toulavým kočkám se strachem v očích důvěru k lidské ruce. Takový vztah je o to cennější, že nevznikl zadarmo. Je fajn vědět, jak velkou moc má ohleduplnost, laskavost a tolerance. Stačí povznést se nad

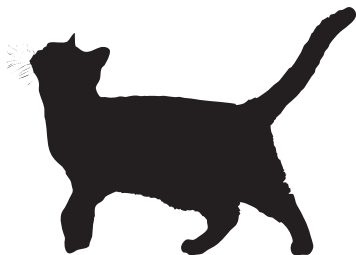
svoje ego, respektovat druhého a umět se na svět podívat i jeho očima a snaha se vám začne vrchovatě vyplácet.

Nejen ve vztahu s kočkami.

„Vždycky jsem měla ráda jen psy a kočky jsem odmítala,“ napsala jedna čtenářka. „Považovala jsem je za nevděčné, sobecké... prostě jsem opakovala všechna ta klišé, která se o nich povídají. Knížku *Čekání na kocoura* jsem dostala od přítele, který se mě po celou dobu našeho vztahu pokoušel přesvědčit, ať dám kočkám šanci. Slíbila jsem, že si ji přečtu, jen abych mu udělala radost. Při čtení jsem ovšem pochopila, že kočky spíš neznám, než že bych je vyloženě neměla ráda. Změnila jsem na ně názor.“

Když už pro nic jiného, tak kvůli tomuhle jednomu příběhu stálo za to *Čekání na kocoura* napsat. A přidat další povídky o kočkách a jejich lidech – *Kocoura z Montmartru*.

Kocour z Montmartru

Edith milovala kočky, a tak je Jean-Pierre krmil na jejím hrobě, aby si tam nepřipadala tak sama. Na žulovou desku rozestavěl nerezové misky a každý den je naplnil konzervovaným kočičím žrádlem, granulami a vodou. Záleželo mu na tom, aby se hřbitovní kočky u Edith cítily jako doma, a tak jim vyrobil pelíšky; ze dřeva stloukl dvě krabice, vystlal je senem a umístil do křoví za náhrobek. Když jednou na rohu ulice opravovali kanalizaci, v noci si odnesl kus plastové armatury, přesně tak široké, aby se do ní mohla schovat kočka. Položil ji pod túji u hřbitovní zdi, kde porostla břečťanem a po třech letech už vypadala, jako by tam byla odjakživa.

Polodivoké kočky si na něj zvykaly postupně; nejdřív se u Edith usídlilo černobílé odrostlé kotě, pak se začal pravidelně objevovat starý černý kocour s ušima roztrhanýma od rvaček a po něm přišla tříbarevná kočka, která v pelíšku z armatury letos na jaře přivedla na svět čtyři koťata. Krátce poté Edithinu smečku doplnil ještě plachý zrzavý kocour Léon Foucault, který se k Jeanu-Pierrovi přiblížil na nejvýš na dva metry a ze zlatých očí mu ani při jídle nemizel strach. Jean-Pierre si dal úkol: ochočit zrzka natolik, aby se nechal pohladit. Pak mu bude moct dát za krk kapky proti klíšťatům, blechám a vnitřním parazitům. Ostatní Edithiny kočky už takhle ošetřil; považoval to za samozřejmost. Žena by určitě chtěla, aby jí společnost dělala zdravá, silná zvířata s hezkou srstí, žádné prašivé mátohy.

Jean-Pierre si rád představoval, jak za soumraku, když už je brána hřbitova zamčená, loví tříbarevná kočka v opuštěných hrobkách myši a nosí je koťatům na Edithinu žulovou desku. Koťata se mezitím proplétají vysokou trávou, trénují si rvačky, skáčou po náhrobku, šťouchají packami do větviček a věří, že takhle jednoduchý bude život už napořád. Jean-Pierre se při té představě vždycky usmál. Byl na sebe pyšný. Zařídil to pro Edith hezky.

„Ještě musím na hřbitov,“ vysvětloval kumpánům na pétanque, na fotbalovém stadionu nebo na dostizích, když se ptali, proč se nemůže zdržet déle. Obdivovali ho, že je tak svědomitý, a za jeho zády se nejspíš divili. Nepřehání to, když po třech letech pořád tolik truchlí? Jean-Pierre zpočátku opravdu na Cimetière de Montmartre chodil za Edith; za šestatřicet let společného života spolu tak srostli, že se od ní nedokázal jen tak ze dne na den odstrihnout. Postupně však čím dál víc myslel na kočky. Byly živé. Čekaly na něj. Některé mu dokonce občas chodily naproti k bráně. Měl úkol.

Edith se určitě nejvíc líbí černý kocour Alexandre Dumas, říkal si Jean-Pierre v pátek odpoledne, když sypal do misek granule. Alexandre si vždycky po jídle vyskočil na masivní žulový kříž na vedlejším hrobě pana a paní Droissartových, olízal si kožíšek a pak zapomněl zatáhnout jazyk. Seděl na omšelém kříži jako na vyhlídkové plošině, líně mrkal žlutýma očima a dlouhý vyplazený růžový jazyk mu zářil proti černé srsti. Turisté, kterých byl v tuhle roční dobu hřbitov plný, se ho lekali. Někteří si ho vyfotili, jiní vyjekli „Lucifer!“, další rovnou udělali čelem vzad a šli raději jinudy. Jean-Pierre z nich měl legraci.

Dolil kočkám vodu a mrkl na hodinky; za hodinu mu začíná pétanque. Předtím ještě udělá jednu věc, která by se Edith rozhodně nelíbila, ale – vzhlédl k zatažené obloze – těžko mu to může zakázat. A kdy jindy by si bezdětný chlap měl splnit celoživotní sen, když ne ve čtyřiašedesáti, v důchodu, po manželčině smrti? Tělo mu ještě slouží, a přitom už nemá moc co ztratit. Jediný, komu na něm opravdu záleží a za koho svým způsobem nese zodpovědnost, jsou tyhle kočky, a ty si bez něj jistě nějaký čas poradí. Žily na hřbitově dávno předtím, než je začal krmit, a nějak přečkají, i když on za nimi chodit nebude.

Pohlídl Alexandra Dumase, posbíral z hrobu prázdné konzervy a pytel od granulí, vytáhl z břechtanového houští zmačkanou plechovku od piva – škoda, že Alexandre neděsí turisty natolik, aby se k Edithinu hrobu vůbec nepřibližovali – a zamířil podchodem pod hlavní silnicí k bráně.

Ze zvědavosti ještě vystoupal do kopečka k hrobu Dalidy, aby zjistil, jestli u ní už zase nepostává ten chlap. Byl tam. Mladík v černé bavlněné mikině s kapucí a v džínách stál s rukama v kapsách a hypnotizoval zpěvaččinu sochu. Tomu tedy říkám oddanost, pomyslel si Jean-Pierre, proti němu jsem břídil. Vždyť Dalida zemřela před dobrými pětadvaceti lety! Pak

mu došlo, že v té době zpěvaččin obdivovatel možná ještě ani nebyl na světě. Zamiloval se do mrtvé ženy.

„Bang, bang,“ zanotoval Jean-Pierre jeden ze zpěvaččiných hitů, když procházel okolo mladíka, ale ten podivín se ani nepohnul. Zíral na Dalidu, jako by čekal, že mu před očima obživne. Jean-Pierre pokrčil rameny a pokračoval k bráně. Třeba by toho magora mohl požádat, aby místo něj kočkám nosil jídlo a vodu. Stejně se tu ochomýtá denně, stává u Dalidy dokonce i v dešti. Asi to nemá v hlavě úplně v pořádku – pochybovačně se ohlédl přes rameno – ale nakoupit a otevřít kočičí konzervy snad zvládne, ne?

Jen o něco málo staršího syna mohli s Edith mít, kdyby tenkrát v pětaosmdesátém nepotratila první a poslední dítě, které se jim spolu povedlo počít.

* * *

Vždycky když Sebastien hypnotizoval Dalidinu sochu dostatečně dlouho, pousmála se. Opravdu. Jako by jí nepatrně zacukaly koutky. Vždycky na ten okamžik čekal. Byl to jenom zlomek vteřiny, náznak, ale Sebastien víc nepotřeboval. Věřil, že mu tím Dalida dodává odvalu. Ví, že jsi tady a díváš se na mě. Ještě vydrž, nevzdávej se, dobře to dopadne.

Jenže Sebastien už ani nevěděl, co by mělo dobře dopadnout. Všechno vzdal. Připadal si jako nula. Nejspíš opravdu je nula.

Narodil se talentovaným rodičům, kteří automaticky předpokládali, že v synovi se jejich umělecké nadání znásobí. Otec byl uznávaný houslista, matka úspěšná malířka. Od malička Sebastienovi strkali do rukou pastelky, štětce, modelínu. Dostal housle, kytaru, flétnu. Žádný nástroj pořádně neovládl. Jak se někdo může dobrovolně šprtát noty, říkal si, když venku zrovna dozrály třešně? Na školním kurzu malování se třináctiletý Sebastien naučil akorát lákat holky do koupelny a při zhasnutém světle jim sahat pod tričko.

„Jen ho nech, však on se nakonec najde,“ uklidňoval otec matku, ale znělo to čím dál bezradněji. Sebastien už si vlastně ani nevybavoval, v kolika letech pochopil, že je pro rodiče zklamáním. Možná to věděl odjakživa.

Chtěl se stát sociálním pracovníkem a pomáhat přistěhovalcům, jenže matka ho přes známé protlačila na uměleckou střední školu a rozumělo se samo sebou, že taková příležitost se nezahlazuje. Sebastien nakonec malbu studoval docela rád – vyhovovala mu uvolněná atmosféra ve škole a benevolentní kantoři – jenže celou

dobu cítil, že spolužákům nestačí. Byl nejméně talentovaný z celé třídy a všichni to věděli. Rovnou mohl nosit tričko s nápisem Protekčák.

Celou tu dobu ho doopravdy bavila vlastně jenom jediná věc, kterou dlouho držel v tajnosti, protože by mu ji rodiče nikdy neschválili.

„Cože?“ vyjevil se otec, když osmnáctiletý Sebastien konečně sebral odvahu a prozradil mu, čím by se rád stal. „Chtěl bys být hip-hoper?“ Vyslovil to štitivým tónem, jako by mluvil o ošklivém jedovatém pavoukovi. „Jako nějaký Alžířan ze severní Marseille? To si snad děláš srandu, ne?“

Sebastien už se o tom víckrát nezmínil. Chodil se sluchátky na uších a v garáži zkoušel rapovat. Ve dvaceti založil kapelu, ale o rok později ji zase rozpustil, protože společně nedokázali nic víc než si pronajmout zkušebnu, v níž místo zkoušení nakonec jen poslouchali cizí muziku a kouřili trávu. Někdy v té době se od rodičů – kteří mu už dávali nepokrytě najevo, jak moc je zklamal – odstěhoval do sklepního bytu na Montmartru. Holky o něm říkaly, že je pošuk, a žádná s ním dlouho nevydržela, ale nevadilo mu to, zvykl si žít sám. Už to takhle táhl šest let. Na nájem si vydělával jako noční hlídač ve skladu elektrospotřebičů; když ho